

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἐαρ ἡμῖν ἐπέφανεν τοῖς πάσι το μὴνύον
ἡ του Λαζάρου ἐγερσις, ξένον φρικτὸν σημεῖον.
Ἄνθη και ρόδα εὖοσμα, κατάνυξις ψυχῆς τε
και λέγω σας, ακροαταί, εις την χαράν να εἰσθε.
Αρχίζω την διήγησιν κι ὅλοι ν' ακροαστεῖτε
δια να καταλάβετε και να κατανοηθεῖτε.
Ο Λάζαρος κατήγετο ἀπὸ την Βηθανίαν
εἶχεν και δύο ἀδελφάς, την Μάρθαν και Μαρίαν.
Οὗτος ἠσθένησεν λοιπὸν ἀσθένειαν μεγάλην
και πυρετός τον ἔλαβεν κι εἶχεν μεγάλην ζάλην.
Μα ο Χριστός ευρίσκετο εις μίαν ἄλλην πόλιν
με κόσμον πολυάριθμον, ομοῦ κι οι Ἀποστόλοι.
Ἡ Μάρθα τους προῦπαντά με θρήνους και με πόνους
και προσκυνούσα τον Χριστὸν λέγει αὐτοὺς τους λόγους:
« Εἰ ἡς ὡδε, κύριε, ο Λάζαρος ο φίλος
δεν ετελεύτα, ἀληθῶς, ουδέποτε ἐκεῖνος».
Λέγει τους: «Ποῦ τεθήκατε τον Λάζαρον τον φίλον;
Υπάγετε οὖν ἐμπροσθεν και δείξατε ἐκεῖνον».
Και παρευτὺς ἐπρόσταξεν ἐτούτον να ποιήσουν
τον λίθον εκ του μνήματος να τον ἀποκυλήσουν.
Και ὡς Θεός ἐφώναξεν μίαν φωνήν μεγάλην:
«Λάζαρε, δεῦρο ἐξελθε», κι ἠκούσθην εν τῷ Ἄδῃ.
Κι εὐτὺς ἐξήλθεν Λάζαρος ἐξω λαζαρωμένος
κίτρινος, μαῦρος και χλωμός και τεταπεινωμένος.
Φόβος πολὺς κατέλαβεν τότε τους Ἰουδαίους
ἀρχιερεῖς και ιερεῖς κι αὐτοὺς τους Φαρισαίους.
Τον Λάζαρον και τον Χριστὸν ζητούσιν να φονεύσουν
ἀπὸ το πρόσωπον της γῆς να τους ἐξολοθρεύσουν.
Και φοβηθεῖς ο Λάζαρος σε πλοῖον ἐπιβαίνει
στης Λάρνακας τες ἀλυκές την αὐρίον ξεβαίνει.
Τριάντα χρόνους ἐζήσεν στην ἀρχιεροσύνην
κι ἐποίμανεν το ποιμνιον με ταπεινοφροσύνην.
Και την λαμπρὰν Ἀνάστασιν ὅλοι ν' ἀξιοθώμεν
τον παντοδύναμον Θεόν να Τον δοξολογώμεν.
Κι εμεῖς καλῶς σας ἠύραμεν και να πολυχρονάτε
τυριά πολλά να κάμνετε κι ἐμάς να μας διάτε.
Χρόνους πολλοὺς να ζήσετε κι εσεῖς και τα παιδιὰ σας.
**Ἡ Παναγία κι ο Χριστός κι ο Ἅγιος ο Λάζαρος
να ἴναι βοήθειά σας.**

